

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/26/2018
Identifikačné číslo spisu:	3716200835
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočičková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3716200835.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Centrum mladých olympionikov, občianske združenie so sídlom v Považskej Bystrici, Tatranská 295, zastúpeného LALINSKÝ ADVOKÁT s.r.o., so sídlom v Žiline, Kálov 653/23-2, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Andrej Lalinský, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, P.O. Box 57, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 4C/27/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 6. júla 2017 sp.zn. 4Co/350/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Považská Bystrica domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2 904,15 € predstavujúcu nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím žalovanej - opatrením č. R627/2014 zo dňa 7. novembra 2013, a to vo výške 1 090,60 € zodpovedajúcej trovám právneho zastúpenia, uhradeným advokátke Z. za poskytnuté právne služby v súvislosti s predmetným nezákonným rozhodnutím a vo výške 683,55 €, ktorá mu vznikla tak, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia vydaného žalovanou jeho práva nájomcu (vyplývajúce z uzatvorenej nájomnej zmluvy) boli značne obmedzené a tiež nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 1000 € uplatnený podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 31. mája 2016 č.k. 4C/27/2016-153 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 187,08 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 30. mája 2015 (do zaplatenia), do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania vo výške 25,96 €, na zaplatenie ktorej zaviazal žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že existencia nezákonného rozhodnutia ako podmienka vzniku nároku na náhradu škody v zmysle § 5 ods. 1 zákona

č. 514/2003 Z.z. bola v danom prípade splnená, nakoľko opatrenie č. R 627/2014 vydané dňa 7. novembra 2013 Okresným úradom Považská Bystrica, katastrálny odbor bolo zrušené na základe protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Považská Bystrica sp.zn. Pd 51/14/3306 zo dňa 16. júna 2014, a to rozhodnutím Okresného úradu Považská Bystrica, katastrálny odbor č.k. PP 1/2014 zo dňa 5. augusta 2014, (ktoré bolo vydané v 30-dňovej lehote od doručenia protestu prokurátora, z ktorého dôvodu vyhodnotil okresný súd súčasne namietaný nesprávny úradný postup ako neopodstatnený). Vo vzťahu k výške uplatnenej náhrady škody okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovi vznikla škoda uhradením trov právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby splnomocnenej právnej zástupkyňi žalobcu Z., avšak nie v celej uplatnenej výške 1 090,60 €, pretože nie všetky trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody vo výške 683,55 € titulom uhradeného nájomného okresný súd uviedol, že tento považuje za neopodstatnený, pretože a) nárok na náhradu škody titulom nájomného vo výške 683,55 € nebol predbežne prerokovaný a b) žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že prenajaté nehnuteľnosti nemohol v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovanej riadne užívať. Rovnako za neopodstatnený považoval okresný súd aj nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 1000 €, pričom uviedol, že vzhľadom na ujmu, ktorá žalobcovi vznikla, je samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadost'účením.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 6. júla 2017 sp.zn. 4Co/350/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom zamietajúcim výrok a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) potvrdil. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správny skutkový a právny záverom, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil a na ktoré podľa § 387 ods. 2 CSP poukázal konštatujúc, že podmienka nezákonného rozhodnutia bola v danom prípade splnená, avšak pokiaľ ide o vznik škody, táto žalobcovi vznikla len pokiaľ ide o časť uhradených trov právneho zastúpenia; ostatné trovy právneho zastúpenia neboli vynaložené účelne a nárok na náhradu škody titulom zaplateného nájomného vo výške 683,55 € nebol uplatnený dôvodne, pretože a) nebol predbežne prerokovaný a b) keby aj táto podmienka bola splnená, žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 € odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie porušenia práva je v danej veci dostatočným zadost'účením, keď žalobca jednak nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy a keď zásah do jeho práv nebol natoľko intenzívny, aby konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadost'účením.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. a na ustanovenie § 421 písm. a/, b/ a /c C. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. žalobca v dovolaní uviedol, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, pričom toto porušenie práva na spravodlivý proces spočíva v nedostatočnom odôvodnení jeho rozhodnutia a tiež v nedodržaní postupu vyplývajúceho z § 118 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie (s rozhodnutím ktorého sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil) sa pred ukončením dokazovania k niektorým tvrdeniam žalobcu zákonom predpísaným spôsobom nevyjadril. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a /, b/ a c / C.s.p. žalobca v dovolaní uviedol, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že uplatnený nárok na náhradu škody je opodstatnený len čiastočne, a to pokiaľ ide o priznanú časť trov právneho zastúpenia uhradených žalobcom advokátke Z.; zvyšnú časť nároku na náhradu škody a na nemajetkovú ujmu považoval nesprávne za nedôvodnú. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 6. júla 2017 sp.zn. 4Co/350/2016, ako aj rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 31. mája 2016 č.k. 4C/28/2016-153, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 6. júla 2017 sp.zn. 4Co/350/2016 zmenil, žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal v celom rozsahu na náhradu trov konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že dovolanie nie je dôvodné, pretože súdy oboch inštancií správne zistili skutkový stav veci, ich rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia

a je aj vecne správne, pričom odôvodnenie rozsudku tak súdu prvej inštancie, ako aj súdu odvolacieho, spĺňa požiadavky, ktoré naň kladie zákon.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 C.s.p.), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t.j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11.1. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehotu na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t.j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo. Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

11.2. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§

424 C.s.p.). Dovoláním, ktoré splňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

12. Vzhľadom na uvedené posúdil dovolací súd toto dovolanie žalobcu podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že prvý dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil, je dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa s ňou v predpokladanom výklade všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. Dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie sa k niektorým jeho tvrdeniam pred ukončením dokazovania zákonom predpísaným spôsobom nevyjadril a že odvolací súd, ktorý sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu takmer vôbec nezaujal stanovisko, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

16. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdenú nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. poukázal na jeho skutkové a právne závery. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé iným spôsobom vyhodnotiť skutkový stav a vec právne posúdiť. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, v časti v ktorej súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a nad rámec dôvodov tam uvedených doplnil ako reakciu na jednotlivé odvolacie námietky žalobcu ďalšie dôvody, tak sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nepreskúmateľné len preto, že súd nerozhodol podľa predstáv dovolateľa.

17. V súvislosti s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné

poukázat tiež na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

19. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Pokiaľ ide o porušenie práva na spravodlivý súdny proces, spočívajúce v tom, že súd sa pred ukončením dokazovania nevyjadril k niektorým z tvrdení žalobcu predneseným v priebehu konania pred okresným súdom a strany sporu neoboznámil so svojim predbežným právnym názorom týkajúcim sa dokazovania, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 118 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) účinné počas konania pred súdom prvej inštancie, z ktorého znenia vyplýva povinnosť súdu uviesť, ktoré právne významné tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci (strany sporu) navrhli. Aj keď zo žiadnej zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie splnenie tejto povinnosti zo strany súdu nevyplýva, z povahy tejto procesnej povinnosti je zrejmé, že k zhojeniu („skonsumovaniu“) jej prípadného nesplnenia došlo samotným súdnym rozhodnutím, v dôvodoch ktorého bol v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere bola tiež daná možnosťou podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorú žalobca v predmetnej veci aj využil. Bolo by teda neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. a z tohto dôvodu v dovolacom konaní rozhodnutia súdov vydané v základnom konaní zrušovať a vec im vracat' na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie z odôvodnenia jeho rozhodnutia. Z uvedených dôvodov táto dovolacia námietka žalobcu, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. (viď aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 236/2010, 6 Cdo 417/2015, 6 Cdo 17/2017).

21. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. tak nemožno považovať ani žalobcom tvrdené nedodržanie postupu vyplývajúceho z § 118 ods. 2 O.s. p. súdom prvej inštancie.

22. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ C.s.p. prípustné, najvyšší súd ho podľa § 447 písm. c/ C.s.p. odmietol.

23. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V prípade uplatnenia tohoto dovolacieho dôvodu je jeho riadne vymedzenie v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti

dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

24. Dovolateľ v dovolaní vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu uviedol, že „súdy nesprávne právne posúdili otázku výšky uplatnenej náhrady škody, keď mu nepriznali nárok na náhradu škody zodpovedajúci vynaloženým trovám právneho zastúpenia v celom rozsahu, ďalej nárok na náhradu škody zodpovedajúci zaplatenému nájomnému vo výške 683,55 €, ktoré musel uhradiť, napriek tomu, že predmet nájmu nemohol v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovanej riadne užívať a že sa súdy oboch inštancií nedostatočne zaoberali splnením podmienok na priznanie nemajetkovej ujmy, pričom poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 26 Cdo 2657/2000, od ktorého sa mal odvolací súd pri riešení otázky vzniku nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy odkloniť.

25. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania vyvodzovanej z § 421 ods. 1 C.s.p. dospel k záveru, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C.s.p., a preto je potrebné ho odmietnuť.

26. Pokiaľ dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 C.s.p. (v tomto prípade dovolateľ v súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa tohto ustanovenia uviedol v dovolaní všetky tri písmená, t.j. a/ až c/), dovolací súd uvádza, že uvedený dôvod predpokladá, že ide jednak o právnu otázku, a to tak hmotnoprávnou, ako aj procesnoprávnou (v žiadnom prípade však nie skutkovú) a na to nadväzujúci dôvod dovolania uvedený pod písm. a/, b/ alebo c/.

27. Dovolací súd so zreteľom na toto ustanovenie nemôže pri posudzovaní prípustnosti dovolania posudzovať správnosť skutkových zistení odvolacieho súdu alebo spôsob vykonávania jednotlivých dôkazov alebo výsledok ich hodnotenia premietajúci sa do skutkových zistení odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť ani tvrdenie dovolateľa, že pri inom (podľa dovolateľa náležitejšom a úplnejšom) zistení rozhodujúcich skutkových okolností dovolacím súdom by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné.

28. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Dovolateľom vymedzená otázka vo vzťahu k nároku na náhradu škody zodpovedajúcej vynaloženým trovám právneho zastúpenia nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, pretože to ktoré z trov právneho zastúpenia vynaložených žalobcom v súvislosti s jeho zastupovaním v konaní pred Okresným úradom Považská Bystrica, katastrálny odbor, (ktorý vydal vyššie uvedené nezákonné rozhodnutie) posúdil súd ako účelne vynaložené a ktoré nie, je otázkou vyhodnotenia vykonaných dôkazov, ktoré súvisia s preukázaním účelnosti vynaloženia týchto trov a nie s právnym posúdením.

29.1. K časti nároku na náhradu škody, ktorú si žalobca uplatnil titulom uhradeného nájomného, (kde odvolací súd výslovne uviedol, že v tejto časti považuje nárok žalobcu za nedôvodný, pretože nebol v zmysle ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovaný a zároveň uviedol, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a touto časťou uplatnenej náhrady škody) dovolací súd uvádza, že dovolateľ v dovolaní len konštatuje, že takýto záver súdu je v rozpore s ustálenou judikatúrou, teda naznačuje, že odvolací súd sa pri riešení tejto otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odklonil. Dovolateľ však neuvádza relevantnú argumentáciu týkajúcu sa nesprávneho posúdenia veci. Neuvádza ani konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu, z ktorého by bolo možné vyvodiť právnu otázku a posúdiť, či došlo pri jej riešení dovolacím súdom k

odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe.

29.2. V uvedenej súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že tak ako je vyššie uvedené, v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p. je upravený spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a tiež to, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Bez takéhoto vymedzenia dovolacieho dôvodu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, pretože v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. Uvedené v plnej miere platí aj vo vzťahu k nároku na nemajetkovú ujmu, kde dovolateľ neuviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie tohto nároku odvolacím súdom. V dovolaní len s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 26 Cdo 2657/2000 (ktorý nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) uviedol, že tak prvoinštančný súd, ako aj odvolací súd nebral pri posudzovaní nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu do úvahy viaceré faktory, ktoré priznanie nemajetkovej ujmy zakladajú - ktoré faktory by to mali byť, neuviedol. V nadväznosti na uvedené považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že na to, aby určitá otázka mohla byť z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. relevantná, musí mať zreteľné charakteristické znaky v tom zmysle, že je to otázka právna a nie skutková a musí byť vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť a následne dôvodnosť dovolania, čo v danom prípade vzhľadom na obsah dovolania splnené nebolo.

30. Je nepochybné, že dovolateľ podal dovolanie, ktoré má náležitosti v zmysle § 428 C.s.p. (nie je preto daný dôvod pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. d/ C.s.p.), v jeho dovolaní však absentuje iná zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C.s.p.

31. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je ani podľa § 421 CSP ods. 1 prípustné, preto ho podľa § 477 písm. f/ C.s.p. odmietol.

32. Úspešnej žalovanej súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.